

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg er ikke forundret over, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) tager Ordet ved denne Lejlighed, hvor der behandles en Sag, der saa stærkt vedrører ham personlig. Men jeg er forundret over, at det er sket paa den Maade, som Tilfældet har været. Det tilkommer ikke mig, men den højtærede Formand at vurdere de Udtryk, der anvendes, og den højtærede Formand har jo ogsaa tilkendegivet overfor Tingets Medlemmer, hvad han mener derom. Men jeg vil gerne have Lov til at sige, at det ærede Medlems Tale var et saa opsigtsvækkende Angreb paa en Statsinstitution, at det undrer mig i allerhøjeste Grad, at det ærede Medlem vilde fremsætte sine Udtalelser paa den Maade. Nu er det vel nok saadan, at det ærede Medlem i denne Situation maa betegnes som en vred Mand, en Mand, der er vred over, at Spørgsmaal af stor økonomisk Bækkevidde for Staten er inddraget under Revision paa et senere Tidspunkt, og at der er rejst Kritik. Men jeg tror ikke det nytter, at man lader sit Temperament afgøre, hvad man skal synes om eller ikke. Jeg vil tro, at det ærede Medlems Angreb paa Hovedrevisoratet, saa ubehersket det var, i Virkeligheden vil styrke Kravet om, at der skal være en Revision i Staten, betydeligt mere, end hvis det ærede Medlems Angreb ikke havde været saa stærkt.

Det ærede Medlem nævnte, at Hovedrevisoratets Beretning endnu ikke var fremkommet til Landbrugsministeriet, og det ærede Medlem tilføjede, at det var en direkte Lovovertrædelse, idet der staar i Loven om Statens Regnskabsvæsen og Revision, at en saadan Fremsendelse skal finde Sted. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at det ærede Medlem ikke har skaffet sig tilstrækkelig Underretning paa dette Punkt. Beretningen fra Hovedrevisor er naturligvis fremsendt til Landbrugsministeriet paa samme Tid, som den er fremsendt til Finansministeriet, nemlig en Gang i Sommer, og det ærede Medlems Udtalelser paa dette Omraade er fuldkommen misvisende.

Det ærede Medlem bør efter min Mening ikke forundre sig over, at det har vakt nogen — jeg kan maaske sige megen — Opmærksomhed, at dette Byggeri ude paa Landbohøjskolen er blevet saa dyrt. Det vil jo ikke sige, at disse Udgifter ikke er bevilgede, men det vil sige, at man ved en nøgtern Overvejelse bagefter spørger sig selv: var det virkelig nødvendigt at anvende saa mange Penge dér, og det er netop Hovedrevisoratets Opgave at udtale

sig om disse Spørgsmaal, tage disse Spørgsmaal op og eventuelt kritisere baade Enkelthederne og Helheden med Hensyn til det økonomiske Resultat af et saadant Foretagende. Det er netop derfor, vi har faaet Hovedrevisoraterne. Hvis vi ikke havde faaet Hovedrevisoraterne, vilde der rimeligvis aldrig have været foretaget nogen Revision af hele dette Forhold. Nu vil naturligvis det ærede Medlem sige, at da Byggeudvalget har været saa godt, som det var efter hans egen Mening — efter hans egen Mening er det neppe muligt at finde et Byggeudvalg, der bedre vilde kunne passe paa end dette —, behøves der ikke nogen Revision bagefter, og det skal jeg ikke gaa i Rette med det ærede Medlem om — man er altid tilbøjelig til at mene, at det, man selv gør, er det bedste. Men saadan kan det nu ikke gaa, det maa vi være klar over; vi skal alle revideres, vi skal sættes under Kontrol og skal eventuelt sættes under Kritik. Det ærede Medlem maa heller ikke undre sig over, at hans Virksomhed i dette Tilfælde er sat under Kontrol og sat under Kritik, det følger nu en Gang med hele den Ordning, der er indført med Hovedrevisoraterne. Og jeg er ganske sikker paa, at det ærede Medlem ikke faar noget Held med sig til at faa ændret disse Forhold.

Det kan ikke undre det ærede Medlem, at Spørgsmaalet om dette Arbejdes Dyrhed bliver taget op til Undersøgelse. Det var godt og vel 2 Mill. Kr., 2,4 Millioner, der var Tale om i 1914, og de blev til ca. 8 Mill. Kr., og det er store Beløb at anvende til det, der er udført derude. Der er for mig ingen Tvivl om, at det under den Undersøgelse, der senere er foretaget, har vist sig, at man paa mange Omraader har handlet, hvad jeg vil kalde uøkonomisk, og det kan man ikke undgaa at faa fremdraget, hvor ubehageligt det end i og for sig kan være.

Med Hensyn til de enkelte Spørgsmaal, der er fremdraget her, skal jeg naturligvis paa ingen Maade give mig til at polemisere mod det ærede Medlem i Detailler. Jeg vil overlade til de ærede Medlemmer og Offentligheden, som kender Hovedrevisorernes Bemærkninger, saaledes som de foreligger for Rigsdagen, og nu kommer til at kende det ærede Medlems Tale, at afgøre, om de vil kunne give det ærede Medlem Ret i, at nu er Hovedrevisoraterne paa en Gang fuldkommen tilintetgjort, der er intet tilbage af dem. Jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem skal nære saa stort Haab i den Henseende; jeg vil tro, at det stadig efter denne Tale vil være saadan, at de, der beskæftiger